

André Ferenc
FÖLDMÉLYI SODRÁS

*„Talán el kellene mennem innen,
valahova, ahol senki nem ismeri a nevem.”*

Sánta Miriám: Címtelen föld

*Talán el kellene mennem innen.
Elhibázott úton jöttem idáig.
Az égbolt alja megdől, félrebillen.
Talpamról az árnyékom leválik.*

*Leheletem buzog, szúrva szisszen.
A szúró szél ropogásra szárít.
Nem lesz több maradásom itt, nem.
Settenkedni, lopózni, fától fáig.*

*Dübörög már lent a mélyben.
Csikorog a fogaimban.
Tanít, szakszerűbben félnem.
El nem hagyyna, mindig itt van.*

*Húséges, akár a honvágy.
Kézen fog és el nem enged.
Beleptek mindent a gombák.
Nincs már hová hazamenned.*

*Így kaparász, így dorombol
Gyomormélyen, a vesémben.
Nincs csattanó, ez nem karambol.
Bolyongásra nincs mentségem.*

*Ez nem út, csak eltévedés.
Elmossa az ár minden szavad.*

Nyomot hagyni időd kevés.
A gát szakad, a víz szalad.

Mélybe fojtott történetet
Őrölnék vadult örvények.
Muszáj el innen, amíg lehet,
Még mielőtt feltörnének.

A MÉLY KÍSÉRTÉSE

Ne félj, a hullám én vagyok,
Az árapály ma benned.
Tajték, habok, hát ne habozz.
Jó lesz a parthoz közelebb menned.
Halak között a mély buzog,
Iszapgomoly, rákok, ráják.
Feloldom, átjárom húsod.
Elönt a rettegés – s a hálád.
Vized, csobogó mélységed
Leszek neked, kitöltelek.
Sómarta árkokba téved
Hullámveréses életed.
Ha sodrás híz, pikkely dadog,
Elhullasz, mint a cápa fog.
Olajcsepp csillan a szádon,
Nyelved hegyén korallzátony
Medúzatánccal hiteget:
Te belém, én beléd tévedek.
A víz vagyok, számban szigetek,
Ha szomjat oltok, ha életet,
Örvénykarokkal csapkodok
Utánad, megúszni nem fogod.
Delfinkacaj, bálnadal,
Fókák sikítnak, véresen.
Hajóroncsok közé zavar,

Ha a fedélzetre kérezem.
Jöjj a mélybe. Éhezem.
Adj árkaimnak új nevet.
Oldódj algák közt, édesem.
Itt nem látják, ha két szemed
Járataiból a só csorog.
Jöjj, az aszály fenyeget.
Enyém lehetsz, ha gondolod.
Tengerfenék lesz fekhelyed.
Merülj belém, a szégyened
Szétroppantja a víznyomás.
Enyém leszel, beléd veszek,
Itt nincs se hal, se fény, se más.
Ide még polipok se úsznak le,
A színeket sem kell már félned.
Benned folyok, jöjj mélyebbre,
Benned zúgok, benned élek.
Jöjj, a mély legyen tiéd,
Kitöltök én minden űrt benned.
Idd ki minden csepp vizét
A föltajtékozó félelemnek.
Jöjj, lemoslak, megtisztítalak,
Vagy elmosom minden nyomod.
Enyém vagy parton, víz alatt,
Arcod mindig bennem mosod.
Jöjj a mélybe. Csend van itt.
Jöjj velem, itt nem bánt a fény.
Szemedből kioldom álmaid.
Minden vonásod úgyis rég enyém.